

De Schat der Eeuwen

De Schat der Eeuwen

Rolf Bakker

Auteur: Rolf Bakker
Eindredactie: Eva Moraal
Omslagontwerp: nskvsky
Illustratie: Sebastiaan Duijvelshoff
ISBN: 9789464656374
Jaar van uitgave: 2022
© Rolf Bakker

Proloog

'Heel lang geleden, wel tweehonderd jaar, maakte Christopher Columbus dezelfde reis als wij nu. Hij was op zoek naar nieuwe landen. Uiteindelijk vond hij de Nieuwe Wereld en daar hoorde hij over een heel grote schat. De Schat der Eeuwen.'

De jonge Lucas Tasman lag met zijn moeder Liesbeth in een hangmat, ze wiegden rustig heen en weer. 'Een paar weken geleden waren ze uit de haven van Delft vertrokken en het was even zo lang geleden dat hij land had gezien. Het schip waar ze op voeren piepte en kraakte en de kaars naast hen was bijna op. De zon was onder en het was bijna tijd voor Lucas om te gaan slapen. Daar had hij helemaal geen zin in. Ze waren al lang op reis en ze konden nu elk moment land zien. Hij wilde niets van het avontuur missen. Hij geeuwde. Liesbeth glimlachte naar Lucas, haar handen gleden door zijn zwarte haren heen. Hij kroop nog dichterbij haar aan. Voorzichtig sloeg ze de bladzijdes van het oude boek om. Ze waren broos geworden en kraakten.

'Koningin Isabella had Columbus op een laatste reis gestuurd. Columbus was er zeker van dat hij wist waar de schat was,' zei ze. 'Luister maar: "Het is nu zeven weken sinds we vertrokken zijn uit Spanje. We zijn net aangekomen in de Nieuwe Wereld en ik denk dat ik weet wat het raadsel betekent."

'Het raadsel?' vroeg Lucas.

'Daar heb ik je toch al over verteld? Je moet wel opletten, lieverd,' zei Liesbeth. 'Volg de heilige slang tot je zijn oorsprong vindt. Herrijs als de gouden bel en laat haar broers je de weg wijzen.'

'O ja. Dat raadsel. Dat had je al gezegd,' zei Lucas.

Hij had moeite om zijn blauwe ogen open te houden. Het was een lange dag geweest. Zijn vader had hem vanochtend al vroeg wakker gemaakt. Lucas was snel uit zijn hangmat gesprongen. Zijn vader wilde

hem iets moois laten zien. Met zijn kleine handje in de grote hand van zijn vader kwam hij het dek op. Daar zag hij de mooiste zonsopgang van zijn leven. Achter het schip werd de hemel langzaam lichter en veranderde hij van geel, in rood en vervolgens paars en lichtblauw. Daar, tegen de hemel aan, stond ze. Zijn moeder leunde op de reling op het achterdek. Haar zwarte haren wapperend in de wind en een gouden medaillon bungelde om haar nek en schitterde in de ochtendzon. Toen ze hem zag staan, lachte ze breeduit en spreidde ze haar armen. Snel rende Lucas het trapje op, omhoog naar het achterdek, en vloog zijn moeder in de armen. Liefdevol tilde ze hem op en gaf hem een dikke knuffel.

Lucas had het prachtig gevonden. Hij vond de hele reis geweldig. Op avontuur met zijn vader en moeder, op weg naar een vreemd land op een groot schip.

‘...we moeten nog een heel eind varen, maar we komen er wel.’ Liesbeth stopte met voorlezen. ‘Volgens mij ben jij veel te moe. Het is tijd om te slapen, lieverd. Misschien zien we morgen de Nieuwe Wereld al.’ Ze stapte uit de hangmat en stopte hem in. Lucas strekte zijn kleine armpjes uit en Liesbeth gaf hem een dikke kus en knuffel. Toen blies ze de kaars uit en liep ze de kajuit uit. Lucas zag haar niet eens meer weglopen. Hij sliep al.

Vroeg in de ochtend werd Lucas wakker. Er was een hoop rumoer op het dek. Natuurlijk omdat de Nieuwe Wereld in zicht is, dacht Lucas. Nieuwsgierig klom hij uit bed en rende hij naar het dek. De zeemannen leken helemaal niet blij. Dat vond Lucas gek. Hij rende naar zijn ouders toe op het achterdek. Zijn vader had zijn verrekijker in zijn handen en speurde de horizon af.

‘Kapitein Tasman,’ klonk het uit het kraaiennest. ‘Het schip ligt op een onderscheppingkoers.’

‘Onderscheppingkoers?’ vroeg Lucas’ vader verbaasd. ‘Met ons?’

‘Aye, kapitein. Met ons.’

‘Wat voor schip is het?’

‘Het lijkt een galjoen, een tweemaster.’

‘Wat voor vlag voert het?’

Het bleef even stil.

‘Kapitein, volgens mij is de vlag zwart. Als ik het goed zie staat er een vrouw op en een tijger.’

Boudewijn Tasman schrok toen hij zijn zoon opmerkte.

‘Lucas, ga terug naar bed,’ zei zijn vader streng.

‘Ik ben net wakker, papa.’

‘Naar bed, nu!’

Zijn moeder had door wat er aan de hand was en keek Lucas kalm aan. ‘Vooruit,’ fluisterde ze. ‘Ik kom je zo een knuffel geven.’

Verward keek Lucas zijn moeder en vader aan. Hij snapte er niets van. Hij was net wakker en ze waren zo dicht bij de Nieuwe Wereld, en nu moest hij weer naar bed?

‘Ga maar, liefje. Hup, hup,’ zei zijn moeder.

Met hangende schouders slofte hij terug de kajuit in. Mokkend ging hij in zijn hangmat liggen. Hij staarde naar het plafond. Stom, dacht hij. Boven op het dek hoorde hij gemompel. Zijn ouders waren het ergens niet over eens. Hoelang hij daar wakker lag wist hij niet. Het leek wel een eeuwigheid. Plots stopte het rumoer op het dek. Hij hoorde de luide stem van zijn vader.

‘Hijs de witte vlag, maak je klaar om geënterd te worden.’

Kort daarna stormde zijn moeder de kajuit binnen. Lucas schrok op en begon hard te huilen.

‘Rustig maar, mannetje.’ Zijn moeder nam hem in haar armen en wiegde hem rustig heen en weer. ‘Het komt goed.’

‘Ben je boos?’ vroeg hij, terwijl de tranen over zijn wangen biggelden.

‘Boos? Natuurlijk niet. Waarom zou ik boos zijn?’

‘Nou... ik was zomaar uit bed gekomen.’ Hij keek zijn moeder met grote ogen aan. ‘Ben je daarom boos?’

‘Luister liefje, ik ben niet boos. Je moet wel even goed luisteren.’ Ze keek hem recht in de ogen aan. ‘Straks komen er allemaal mannen aan boord. Wat er ook gebeurt, jij blijft hier. Je moet een plekje vinden waar niemand je kan vinden. Je kent toch goede verstopplekken?’

Lucas knikte driftig.

‘Ga naar je allerbeste verstopplek en blijf daar zitten. Als de mannen weer van het schip zijn, kom ik je weer halen. Luister verder naar niemand anders.’

Ze stond op en gaf hem nog een ferme knuffel. ‘Ik moet nu gaan lieverd, goed verstoppen!’

Snel stond ze op. Lucas dacht dat ze ook hilde. Ze draaide zich om en liep weg. Het duurde even voor hij uit zijn hangmat durfde te komen. Het muisstil. Lucas hoorde slechts het geklots van het water tegen het schip. De zeilen waren gestreken. Het schip dobberde maar een beetje. Toen herinnerde Lucas zich wat zijn moeder hem gevraagd had. Snel ging hij op zoek naar zijn favoriete verstopplek. Zelfs zijn ouders wisten niet waar die was. Hij kroop helemaal naar de boeg. De kajuit was daar niet hoog, zelfs hij kon hier niet meer rechtop staan. Hij voelde aan de planken tot hij die ene vond die hij zocht. Aha! dacht Lucas. Heel voorzichtig trok hij de plank naar voren. Net ver genoeg zodat hij erachter kon kruipen.

Daar zat hij dan. Heel goed verstopt. Hij wist zeker dat niemand hem hier zou vinden. Het fijne aan dit verstopplekje was dat er nog een kleine kier was waardoor hij wel de kajuit in kon kijken, maar niemand hem kon zien.

Hoelang hij zo zat wist hij niet meer, maar op een gegeven moment hoorde hij gejoel en gebrul. Eerst nog heel ver weg, maar toen steeds harder. Was zijn moeder hier maar. Zou hij naar haar toe gaan? Ze had heel streng gezegd dat dat niet mocht. Hij moest hier blijven zitten. Toch wilde hij heel graag bij haar zijn. Nee, dacht hij. Ik ben een grote jongen. Ik ben al zes en grote jongens roepen niet om mama als ze bang zijn.

Er klonk een harde bonk en plots hoorde hij allemaal voetstappen boven op het dek. Hij kon niet goed horen wat er gezegd werd. Hij hoorde zijn vader roepen en een andere man terug praten. Hij deed zijn ogen dicht en hoopte maar dat de mensen snel weer weggingen. Heel snel daarna hoorde hij allemaal voetstappen overal heen gaan. Met een klap werd de deur van de kajuit open geschopt. Lucas schrok zich rot, maar gelukkig bleef hij stil. Net als mama had gezegd. Zijn handen trilden enorm en hij kneep hard in zijn vuisten om het te stoppen. Heel langzaam deed hij zijn ogen open en keek hij, door de kier tussen de planken, naar de mannen die de kajuit in gelopen waren.

Ze trokken alle kasten open en gooiden alles op de grond. Ze zijn ergens naar op zoek, dacht Lucas, maar toch niet naar mij? Hij klemde zijn kaken stijf op elkaar en probeerde niet te bewegen. Een van de mannen stopte bij zijn hangmat, hij kieperde hem ondersteboven en het boek waaruit zijn moeder hem had voorgelezen viel op de grond. De man pakte het op en keek blij. Hij rende snel weg de kajuit uit.

De andere man bleef nog even staan. Hij was veel jonger dan die ander. Hij speurde de kajuit rond. Hij zocht nog steeds iets. Zijn felle

blauwe ogen keken Lucas recht aan. Hij kon hem toch niet zien? Hij zat hier goed verstopt en bleef zo stil mogelijk zitten. Zelfs zijn moeder kon hem hier nooit vinden. Na een poos draaide de enge man zich om en liep hij rustig weg. Met een klap gooide hij de deur weer dicht.

Toen pas hoorde Lucas het geschraap boven zich. Hij had helemaal niet opgelet. Hij hoorde zijn moeder en vader schreeuwen, zelfs smeken. Was zijn moeder aan het huilen? Dat kon toch niet? Hij probeerde extra goed te luisteren.

‘We hebben het niet. Geloof me!’ zei zijn moeder.

De andere man zei iets terug, maar Lucas kon het niet verstaan.

‘Laat ons gaan. Je hebt wat je wilde. We hebben de witte vlag gehesen.’

Een andere man lachte hard. Een harde knal klonk. Lucas hoorde zijn moeder gillen en vlak daarna volgde een plons. De ketting schraapte over het hout en er volgden meer plonzen. Lucas hoorde een boze stem, dat was de eerste piraat. Hij leek heel erg boos op de andere piraten. Lucas kon niet verstaan wat ze tegen elkaar zeiden. Ze werden overstemd door het gejoel en gejuich van de piraten en het geschreeuw en gekrijs van de mensen in het water. De kleine man stopte zijn trillende vingers in zijn oren, zo hoorde hij het niet zo hard. Hij probeerde uit alle macht niet te huilen en geen geluid te maken. Heel snel daarna gingen alle piraten weg. Ze zijn weer naar hun eigen schip gegaan, dacht Lucas.

Het duurde even voor hij achter zijn plank vandaan durfde te komen, maar toen hij zeker wist dat de piraten niet meer op het schip waren, rende hij zo snel als hij kon naar het raam. Met zijn twee handjes hees hij zich op, alleen dan kon hij wat zien. Met moeite kreeg hij zijn kleine hoofdje erbovenuit, maar hij zag slechts een grote rode vlek. Zijn armpjes werden moe en hij moest loslaten. Het gespetter en geschreeuw waren al bijna verdwenen. Toen hij uit het raam keek, zag hij weer het

rode water, maar iets verder, onder water, zag hij nog iets anders. Een zwarte vlek. Wat is dat? dacht hij. Toen herkende hij het pas: het waren de zwarte haren van zijn moeder.

‘Mama!’ riep de kleine man. ‘Mama! Hoor je mij! Kom boven!’

De zwarte haren verdwenen verder onder de golven. Hij zag haar niet meer.

‘Mama!’

Zo snel als hij met zijn kleine beentjes kon, rende hij naar het dek. Het grote piratenschip was al ver weg. Hij rende naar de reling en keek naar het water. De rode vlek werd steeds groter en hij zag niemand meer. Iedereen was weg. De piraten hadden iedereen gedood. Plots kon hij niet meer stil zijn en hij huilde heel hard. Met betraande ogen keek hij naar het grote schip. Het had een grote zwarte vlag met een leeuw en een vrouw erop. Toen keek hij nog eens goed en zag allemaal kanonnen. Het waren er heel veel. Kort daarna bulderden ze en begon het schip te schudden. Lucas viel op het dek. Toen hij weer probeerde op te staan was het dek niet meer recht. Hij pakte de reling stevig vast en keek toen naar het water. Overal lagen stukken hout. Het grote schip was in een rookwolk verdwenen. Het schip gaat zinken, dacht Lucas. Snel keek hij om zich heen. Er waren nog kleine bootjes. Ja! dacht hij, daar is er een. Snel rende hij ernaartoe, maakte de touwen los en klom erin. Toen wachtte hij. Langzaam ging de mast van het schip omlaag en na een tijdje voelde hij het water tegen de onderkant van zijn sloep klotsen. Hij dreef.

Hij kroop zo ver in een hoekje als hij kon en huilde. Hij huilde zich in slaap.

Hij schrok wakker van een harde klap. Er stond een man in zijn sloep. Lucas schrok en kroop nog verder weg, hij maakte zich zo klein mogelijk en deed net alsof hij de man niet zag. Misschien zou hij dan weggaan.

‘Hallo, jongen,’ zei de man vriendelijk. ‘Ik doe je geen kwaad.’

Lucas bleef ineengedoken zitten. Zijn handen trilden. De man pakte Lucas’ kleine handen met zijn stevige handen vast. Langzaam verdween het trillen en Lucas werd kalm. Aarzelend keek hij omhoog.

‘Kom, ik denk dat je vandaag heel wat hebt meegemaakt. Mijn naam is Olivier en als je wilt meekomen, hebben kapitein Coen en ik een plekje voor je op ons schip, de Zwarte Mamba. Ze is de snelste van allemaal. Wil je haar zien?’

Langzaam maar zeker kwam er weer leven aan boord van de Zwarte Mamba. De jonge kapitein Lucas Tasman liep rustig heen en weer over zijn schip. Zijn gitzwarte haar wapperde onder zijn uitbundige hoed uit. Het was inmiddels een aantal dagen geleden dat ze de beschutte baai bij Tortuga waren binnengelopen. Het water was kalm en het was een heerlijke ochtend. De zon schitterde aan de hemel, er waaide een verkoelend briesje en alleen in de verte waren nog wat wolken te zien.

Hoe anders zijn de afgelopen dagen geweest, dacht Lucas. Sinds ze hier voor anker lagen, was er een ongewoon zware storm overgetrokken. Hij kon zich de laatste keer dat het zo hevig was tekeergegaan niet herinneren. Ze hadden geluk gehad en waren net op tijd klaar geweest met het beveiligen en beschermen van het schip. Dat was vooral geweest dankzij het kordate ingrijpen van zijn kwartiermeester Balthasar Schouten. De oude Amsterdammer wist precies wat er op zulke momenten moest gebeuren en zijn bevelen vlogen in de rondte. Iedereen had wat te doen gehad en zodoende was het schip binnen een mum van tijd klaar geweest om de storm te doorstaan. Er was zelfs nog tijd genoeg geweest om een paar sloepen overboord te zetten en de meeste mannen veilig aan wal te krijgen.

Zelf was Lucas op zijn schip gebleven en nu leunde hij ontspannen over de reling. Hij keek uit over de natuurlijke haven en het strand aan de zuidwestelijke kant van het rotsige eiland. Hoewel de Zwarte Mamba de storm goed doorstaan had, was het sommige delen van Tortuga niet zo goed vergaan; Lucas zag dat de herberg en de taveerne volledig ingestort waren. Het zal dan wel druk worden in het bordeel, dacht hij. Sinds Christopher Columbus het eiland in 1492 – bijna precies twee eeuwen geleden – als eerste Europeaan ontdekt had, was het dorp het middelpunt geweest van de voortdurende strijd tussen de Europese

grootmachten. De Fransen, Nederlanders, Engels en Spanjaarden waren al twee eeuwen aan het vechten om controle in de Nieuwe Wereld, en om Tortuga.

Het dorpje lag dicht bij het Spaanse bolwerk Cuba en was een doorn in het oog van de Spanjaarden. Over de jaren heen hadden de Spanjaarden verschillende pogingen gedaan om Tortuga te veroveren. Keer op keer mislukte dat, vooral dankzij het fort dat over de haven uitkeek met zijn kanonnen gericht op de zee. De piraten hadden zich jaren geleden vrijgevochten van de Fransen en waren niet van plan door een andere Europese grootmacht overheerst te worden. Ze waren er trots op een vrijhaven te zijn. Het maakte niet uit wie je was of waar je vandaan kwam. Iedereen was welkom: piraten, smokkelaars, boekaniers en vrijgemaakte slaven. Dit was een plek waar je iets van je leven kon maken. In Tortuga, maar ook aan boord van de Zwarte Mamba.

Zo was het ook voor Lucas geweest. Kapitein Coen Jacobsz had hem uit de zee gered en hem een nieuwe familie aan boord van de Zwarte Mamba gegeven en Tortuga was zijn nieuwe thuis geworden. De plaats was voor hem het hart van de Nieuwe Wereld, midden tussen andere vrijhavens als Nassau en Port Royal en dicht bij de kusten van Florida en Puerto Rico en zodoende met genoeg kansen om te roven. Maar misschien nog wel belangrijker: hier zou hij Salvador Blas niet snel tegenkomen.

‘We hebben de storm goed doorstaan, hè, kap’tein?’ vroeg Balthasar toen hij naast Lucas kwam staan.

Lucas reageerde niet.

‘Kap’tein?’ Balthasar porde hem in zijn zij. ‘Weer lekker in gedachten verzonken?’

Lucas schrok op en keek zijn kwartiermeester eens goed aan. Het was een grote man, een echte zeebonk. Zijn dikke zwarte baard werd

steeds grijzer en de groeven op zijn gezicht waren weer wat dieper geworden. Lucas kon zien dat hij zich zorgen maakte, maar hij wist niet precies waarover. Iets voor later, besloot hij.

‘Kom nou, niet zo somber. Het is een mooie dag vandaag. De mannen zijn bijna allemaal weer aan boord en het schip heeft de storm prima doorstaan,’ zei Balthasar. ‘Kijk,’ hij wees naar het strand, het krioelde er van de mensen, ‘zelfs daar is men weer druk bezig om alles te repareren en door te gaan.’ Hij stopte even en keek hem vragend aan. ‘Toch niet weer de schat, hè? Heb ik die nog steeds niet uit je hoofd weten te praten?’

Lucas glimlachte voorzichtig. ‘Ben ik zo doorzichtig?’

‘De eerlijkste piraat die ik ken, kap’tein. Gelukkig heeft de rest hier dat nog niet door. Kom op, vertel.’

‘Ach, niets anders dan anders. Zou jij, als je een prima leven als koopman had, huis en haard verlaten, je vrouw en kind meenemen de oceaan over op zoek naar een schat waarvan je niet zeker weet dat hij bestaat? Ik vraag me weleens af of ze hem gevonden zouden hebben en hoe anders mijn leven er dan wel niet uit zou zien.’

Balthasar gromde.

‘Volg de heilige slang tot je zijn oorsprong vindt. Herrijs als de gouden bel en laat haar broers je de weg wijzen,’ zei Lucas.

‘Geloof je nou echt dat de Azteken ergens een enorme schat verborgen hebben? Een schat die bestaat uit de rijkdommen van elke beschaving die hier ooit bestaan heeft? Een schat waar een massief gouden lama bij zou zitten? Een schat met een juweel waarmee je de elementen kan beïnvloeden?’ vroeg Balthasar. ‘Houd toch op, kap’tein. Dit is gewoon een van de vele verhalen over schatten die zeelieden elkaar vertellen. Dat heb ik je al gezegd. Die schat bestaat niet. Je ouders zijn dood. Denk aan ze, maar laat ze je leven niet meer bepalen. We zouden

19

niet zoveel tijd moeten besteden aan het zoeken naar aanwijzingen. We zouden eens echte schepen moeten overvallen. Echte prijzen moeten pakken. De bemanning wordt ongerust. Ze zijn het zat om wrakken uit te kammen en achter raadsels aan te jagen, terwijl ze niet eens weten dat jij naar iets op zoek bent. Ze denken dat je geen ambitie hebt, geen lef, dat je na de dood van Coen je ballen hebt verloren. Het zou goed zijn als je wat meer naar je bemanning zou luisteren, naar mij zou luisteren. Jij bent de kapitein, maar dat betekent niet dat je alles zelf kunt bepalen. We zitten hier niet bij de marine.’

‘De heilige slang, die slaat denk ik op Quetzalcoatl, want die wordt wel de gevederde slang genoemd. Dat lijkt me niet zo moeilijk. Maar om de oorsprong te vinden moet je ook weten waar het einde is. Iets zit me dwars en in die kroeg in Nassau waar we toen veel kwamen, was een jonge vrouw. Zij zei iets...’

‘Luister je wel?’ onderbrak Balthasar hem. De kwartiermeester schudde zijn hoofd.

‘Mijn ouders lazen me elke avond voor uit de logboeken van Columbus, ze waren bezeten van die schat. Ik weiger te geloven dat dat voor niets was, Balthasar.’

‘Ik vroeg me altijd af waarom Olivier zo graag van boord wilde, nadat jij kapitein geworden was. Ik denk dat ik het steeds beter begin te snappen. Hij heeft tien jaar geprobeerd iets van je te maken en kijk nu naar je. Nog steeds bezig over die schat.’ Een kleine glimlach speelde rond zijn lippen. ‘Je bent een volhardend persoon, kap’tein.’

‘En toch ben ik blij dat jij nu mijn kwartiermeester bent,’ zei Lucas. Hij gaf Balthasar een ferme klap op zijn schouder.

Balthasar rekte zich uit en zweeg. Het water klotste rustig tegen de zijkant van de boot en zo keken ze samen enige tijd naar de steeds drukker wordende haven. Een hele zwerm kleine roeibootjes vertrok van

het strand naar de schepen die voor anker lagen. Sommigen vol met mannen en de anderen vol met proviand. Vlak voor de storm heel Tortuga binnenhield, had Lucas zijn schip al laten bevoorraden. Hij wilde altijd zo snel mogelijk kunnen uitvaren.

‘Dat daar is toch het bordeel?’ vroeg Balthasar, terwijl hij met zijn verrekijker de kust afspeurde.

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je ineens zin hebt in een uitstapje?’ vroeg Lucas geamuseerd.

‘Ik ben vooral op zoek naar Anthony. Hij en de rest van de mannen zouden nu toch wel zo’n beetje in de sloepen moeten zitten. Ik hoop maar dat ik ze daar niet uit hoef te slepen.’

Lucas glimlachte toen hij de drukte bij het bordeel zag. Blijkbaar moesten een hoop mannen even stoom afblazen. ‘Weinig concurrentie meer van de kroeg om hun geld te verbrassen. Wat moeten ze ook anders? Mannen blijven mannen, toch?’ zei hij.

‘Ah, volgens mij komen ze eraan,’ zei Balthasar.

‘Anthony ook?’ vroeg Lucas.

‘Daar lijkt het wel op, kap’tein,’ antwoordde de kwartiermeester.

‘Mooi, dan wordt het tijd om op pad te gaan.’ Lucas draaide zich om en verhief opgewekt zijn stem. ‘Mannen! Maak je klaar om weg te varen. Eens zien of de storm nog wat onfortuinlijke lieden tot prooi heeft gemaakt.’

Lucas keek tevreden rond naar zijn zootje ongeregeld. Net als bij kapitein Coen Jacobsz voor hem was iedereen welkom aan boord van de Zwarte Mamba, ongeacht achtergrond, land, ras of geloof. Waar in de zeeën om hem heen de Spanjaarden, Fransen, Nederlanders en Engelsen elkaar afmaakten, waren ze op zijn schip vrienden. Kameraden met hetzelfde doel: vrij zijn en een goed leven hebben. En als dat ook nog eens samenging met rijkdom waren ze helemaal tevreden.

‘Hé, kapitein?’

Lucas keek omhoog en zag Adam soepel de netten omhoog klimmen. ‘Wat is er Adam?’

De Zeeuw was rustig bezig elke knoop van ieder touw te controleren. Van de hele bemanning was hij de beste klimmer, een beetje hoogte deed hem niets. Het hielp dat hij ook als een van de weinigen geleerd had te zwemmen. Hij was niet bang voor een val in het water. Zijn gespierde lichaam was misschien niet groot, maar wel ontzettend sterk. Hij hield van het voortdurende spel met de wind terwijl hij in de touwen hing. Ook Adam Wisse was via een hoop omzwervingen op de Zwarte Mamba terechtgekomen. Zoals zovelen van zijn mannen oneervol ontslagen van een VOC-schip vanwege insubordinatie.

‘Gaan we weer op zoek naar hopeloze wrakken of wordt het een keertje leuk?’ vroeg Adam zonder op te kijken.

‘Dat weet je best,’ antwoordde Lucas.

‘Jammer hoor, ik had gehoopt dat die storm je wat bij zinnen had gebracht.’

‘Ha! Dat gaat nooit gebeuren,’ zei Charles, terwijl hij in de richting van Lucas liep. ‘Alle reparaties zijn gereed, kapitein, ze is weer als nieuw.’

De bootsman van de Zwarte Mamba was zorgvuldig als altijd en als hij tevreden was met de staat van het schip, dan was Lucas dat zeker. Charles Drummond was Londen dan wel uit gevlucht omdat zijn liefde voor de zee groter was dan de ambitie om zijn vader op te volgen als smid, toch moest hij veel handigheid en vakmanschap hebben meegekregen van zijn ouweheer. Lucas verdacht de rossige Engelsman met zijn imposante, volle vuurrode baard ervan dat hij meer om het schip gaf dan om zijn bemanning.

‘Goed om te horen. Tenminste iemand hier aan boord die zijn werk serieus neemt,’ zei Lucas.

Het gezang van Fei Yun klonk steeds luider, een teken dat de roeiboot met zijn mannen er bijna was. Lucas keek met Balthasar toe hoe ze langzaam aan boord getakeld werden. Van een afstand hoorde hij het vertrouwde gekibbel van Anthony Walker en Hendrik Leeghwater al. De twee blonde piraten wisten elkaar constant op stang te jagen, maar toch hadden ze een ongewone, grenzeloze loyaliteit naar elkaar. Er was iets waardoor die twee niet zonder elkaar konden. Elke keer als Anthony van een schip gestuurd werd, ging Hendrik vrijwillig met hem mee. Zelfs toen ze samen met Balthasar dienden bij de WIC en Anthony voor de zoveelste keer van een schip werd gestuurd, ging Hendrik zonder er maar een seconde over na te denken met hem mee. Niet lang daarna kwamen ze Coen tegen en vonden ze hun plek op de Zwarte Mamba. Toen ze jaren later Balthasar weer tegenkwamen in Tortuga duurde het niet lang voor ook hij onderdeel werd van de bemanning.

‘Anthony zal ook nooit eens vrolijk kijken, hè?’ zei Lucas tegen Balthasar. ‘Jij kent hem goed, is hij nog steeds boos dat hij geen kapitein is geworden en dat ik gekozen ben? Hij kan toch ook gewoon vertrekken als het hem niet zint?’

Balthasar knikte. ‘Het zit hem niet lekker nee, maar Hendrik heeft het hier naar zijn zin en Anthony heeft zijn woord gegeven er alles aan te doen om hier te blijven.’ Hij keek Lucas even aan. ‘Hij is geen slecht mens, Lucas. Hij gaat voor iedereen hier door het vuur en op een bepaalde manier heeft hij mijn leven gered. Vergeet dat niet.’

Lucas knikte.

‘Fei, fijn dat je er bent. Je mag gelijk het roer in handen nemen. We gaan ervandoor,’ sprak Lucas tegen de Aziaat. ‘Laat maar zien waarom je de op een na beste stuurman bent op dit schip.’

‘Bescheiden ben je nooit geweest, hè, kapitein?’ klonk het van boven.

‘Bedankt, Adam, heb je niet nog wat knopen te controleren of moet ik je kielhalen?’ antwoordde Lucas. ‘Haal de ankers op!’ brulde Lucas over het dek. ‘Aan het werk!’

Lucas liep naar zijn vertrouwde plek op het achterdek, vlak bij het roer. Vanaf hier kon hij het hele schip overzien en de zee rondom hem in de gaten houden. Een les die hij geleerd had van Olivier en waar hij als stuurman onder Coen veel aan had. De oude Olivier leerde hem over kleine nuances van de wind die over het water scheerde, de subtiele veranderingen in stromingsrichting en de donkere schaduwen van gevaar onder water. Van Coen leerde hij dat de bemanning je altijd moest kunnen zien, alleen dan kon je weten wat er gebeurde en kon je je bevelen goed overbrengen. Een kapitein die altijd opgesloten zat in zijn hut was geen kapitein. Dat was een passagier. De mannen moesten kunnen zien wat je deed, weten dat je er voor hen was en het vertrouwen hebben dat jouw besluiten de juiste waren. Met zijn drieën hadden zij zo uren op het achterdek gestaan. Net als Balthasar, Fei en hijzelf nu ook stonden.

De ankerkettingen ratelden en langzaam maar zeker kwamen de ankers uit het water. Nog druipend werden ze vastgezet. Fei had Lucas en Balthasar vergezeld op het achterdek en had zijn plaats bij het roer ingenomen. Nonchalant hield de Aziaat één hand aan het stuurwiel, zijn bovenlijf zoals altijd ontbloot, waardoor zijn tatoeage van een draak volledig zichtbaar was. De draak leek te bewegen als Fei zijn spieren aanspande. De blote voeten van de slanke man stonden stevig op het dek.

‘Waar gaan we vandaag heen, kapitein?’ vroeg hij aan Lucas.

‘Zet koers langs de kust, Fei,’ sprak Lucas. ‘Laten we maar eens op zoek gaan naar wat onfortuinlijke lieden. Die storm moet er toch een paar te grazen genomen hebben.’

‘Aye, aye, kapitein,’ antwoordde de Aziaat. ‘Weer simpele dingen stelen dus. Moeten we niet eens iets boeiends gaan doen? Jij weet toch zoveel over de geschiedenis hier? Zit er niet een schatkaart tussen al die boeken van je?’

Balthasar liep met zijn armen op zijn rug heen en weer op het achterdek. Hij grijnsde. ‘Hij heeft een punt, kap’tein. Hebben we niet nog ergens een schatkaart?’ zei hij plagerig. ‘Hoe dan ook, je ziet er weer sprankelend uit, kap’tein. Nieuw jasje op de kop getikt?’

‘Nee, deze is nog van die Portugese prins die we te grazen hadden genomen. Ik vond het tijd om weer eens wat anders aan te trekken. Jouw humeur is trouwens ook weer opgeknapt.’

‘Je weet toch dat ik er niet van houd als we moeten vluchten voor de zee? Land maakt me kriebelig. Je weet nooit wat er in de bossen verstopt zit. Reusachtige jaguars, wilde mensen, gevaarlijke adelaars en giftige planten. Al die dingen zijn aan mij niet besteed.’

Lucas kon een glimlach niet onderdrukken. Ondanks de aanvaringen die ze af en toe hadden, was Balthasar een loyale kwartiermeester. Hij had zich in korte tijd onmisbaar gemaakt en zijn kundig handelen had Olivier voldoende vertrouwen gegeven om na de dood van Coen met een gerust hart de bemanning te verlaten.

De zilte zeewind waaide verkoelend en terwijl het schip langzaam in beweging kwam, maakte een machtig gevoel zich meester van Lucas. Fei stuurde het schip behendig uit de baai, de open zee op. Het gekrijs van de meeuwen versmolt met de wind en het gekraak van het schip. Zelfs al voelde het alsof het leven als piraat hem overkomen was, de zee voelde vertrouwd.

De kust ten zuiden van Tortuga was verraderlijk, ze waren er al talloze keren langs gevaren. Ongerepte zandstranden werden afgewisseld met steile rotswanden van tientallen meters hoog. De dunne stranden liepen snel over in een muur van groen, van palmbomen en varens. De overblijfselen van schepen die geen geluk hadden gehad, staken boven het water uit. Het waren de laatste getuigen van onfortuinlijke mannen en roekeloze kapiteins die te weinig respect voor de zee hadden gehad. Door de jaren heen had Lucas schepen erbij zien komen en langzaam verzwolgen zien worden door de zee.

Het gezang van Jorge Panadero vulde het dek. Lucas vond de kleine Spanjaard maar een vreemde eend in de bijt. Hij was niet bang voor het oerwoud. In tegendeel, het liefst bestudeerde hij elk plantje. Hij was opgegroeid op een boerderij in een gelukkig gezin, vlak bij Valencia. Het was hard werken en om de klusjes dragelijk te maken werd er veel gezongen – wat dat betreft verschilde het leven op land niet veel van dat op zee. Ze moesten hard werken om rond te komen en uiteindelijk lukte dat niet meer. Om iets te verdienen sloot Jorge zich aan bij de Spaanse marine. Al snel wilde hij meer vrijheid en uiteindelijk vond hij die op de Zwarte Mamba. De rest van de mannen genoot zichtbaar van het gezang en iedereen zong uit volle borst mee. De mannen waren in hun element. Het gezang leidde hun aandacht af van de monotone klussen zoals het sjoorren van de lijnen of het schoonhouden van het dek. Het hielp om het leven op zee uit te houden.

De Zwarte Mamba sneed soepel door de golven heen. Cornelis Stercke en Hector Averkamp stelden de zeilen bij. Beide mannen waren in de bloei van hun leven. Hector was een straatschoffie en een echte vechtersbaas, de sterkste aan boord. Hij miste een klein stukje van zijn rechteroor en zat onder de littekens. Als iemand hem ernaar vroeg, vertelde hij er de wildste verhalen over. Cornelis was eigenlijk het

tegenovergestelde. Als een van de weinigen aan boord was hij naar school geweest. Hij was altijd een van de beste leerlingen van zijn klas, maar als jongeling was het misgegaan. Door zijn drang naar avontuur kwam hij eigenlijk niet meer op school en van het doen van kattenkwaad rolde hij langzaam in de echte criminaliteit. Zijn ouders waren ten einde raad en stuurden hem de zee op. Al snel deserteerde hij en, nog steeds op zoek naar avontuur, was hij in de piraterij beland.

‘Kapitein! Kapitein!’ riep Lodewijk Steen opgewonden vanuit het kraaiennest. ‘Er is een nieuwe bij gekomen!’

De piepjonge Lodewijk was misschien wat naïef, maar hij had het beste zicht van iedereen. Lucas kon zich eigenlijk niet meer goed herinneren hoe hij op de Zwarte Mamba terechtgekomen was; het moest iets te maken hebben met dat grote litteken in zijn nek. Het grootste deel van de tijd zat Lodewijk alleen in het kraaiennest, precies zoals hij het fijn vond. Als Lucas naar boven keek, zag hij vaak alleen het kleine bruine staartje van Lodewijk heen en weer gaan. Rustig speurde de jongen de horizon af, alleen met zijn gedachtes.

Lucas schrok op uit zijn overpeinzing. Hij pakte zijn verrekijker en zag een ravage. Als hij niet beter wist, zou hij zweren dat dat schip daar al veel langer lag.

‘Het ziet er niet goed uit, kap’tein. Het schip is van z’n kiel af gekomen. Het moet een klap van jewelste gehad hebben.’

De scherpe ogen van de jonge Lodewijk hadden het bijna nooit mis.

‘Als het schip van z’n kiel af is, dan zal het grootste deel van de lading zijn weggespoeld.’ Lucas dacht even na. ‘Zet koers, laten we toch maar even kijken. We zijn er nou toch. Leg haar voor anker in de buurt. We willen niet dezelfde fout maken en te dicht bij de kust komen.’

‘Aye, aye, kapitein.’

Rustig roeiden de mannen naar het wrak toe. Hoe dichterbij ze kwamen, hoe beter de schade te zien was. Ver voor het wrak zagen ze de eerste brokstukken al drijven.

‘Kapitein, dit ziet er niet goed uit,’ zei Hendrik. Zijn stem trilde. ‘Hebt u de zonsopgang vanochtend niet gezien?’

Lucas draaide zich om, wachtend op een verhaal waarom ze het einde van de dag niet zouden halen. ‘De zonsopgang?’ vroeg hij.

‘De lucht was prachtig, kapitein. Blauw met prachtige rode wolken, zo fel dat het leek alsof ze in brand stonden!’

Hendrik staarde naar zijn voeten. Een haan was op zijn ene voet getatoeëerd en een varken op de andere, wat hem moest beschermen tegen verdrinken. Hij wiebelde ongemakkelijk op het houten bankje. De sloep begon heen en weer te wiegen.

‘Pas op,’ zei hij zacht. ‘Dat is eigenlijk alles wat ik wil zeggen.’

Langzaam voeren ze dicht naar het wrak toe. In het ondiepe water zagen ze een van de grote ankers losgebroken op de bodem van de oceaan liggen. Een stuk verderop lag het andere. Het zeeanker moet al eerder losgebroken zijn, dacht Lucas. Arme stakkers, dit moet een verschrikkelijk einde van een helse tocht zijn geweest.

‘Kapitein, ik denk dat ze door de storm aan lagerwal geraakt zijn. Ze kwamen met een rotvaart aan,’ zei Floris Nooms, terwijl hij hijgend doorroeide. De oude man was na zijn veroordeling gevlucht met het eerste beste schip dat hij kon vinden. Nadat hij op tientallen schepen gevaren had – en al bluffend zichzelf de kneepjes van het vak had aangeleerd – kreeg hij van Olivier eindelijk het respect dat hij zocht: hij werd behandeld als een mens. ‘Ze moeten wanhopig geweest zijn. Die storm was makkelijk te omzeilen.’

De ravage was ontzagwekkend. Doodstil roeiden ze verder. In de verte dreven kratten in de branding tussen de wrakstukken en het strand lag vol met spullen die van het schip kwamen. Het geraamte van het schip stak onheilspellend boven het water uit. Een tiental meter verder lag de rest van het schip. Het was nog opvallend intact; de huid was nog gaaf met uitzondering van kanonsgaten bij de achterkant van het schip.

Hier is meer aan de hand, dacht Lucas. ‘Wees op je hoede, mannen. Dit schip is niet alleen door de storm ten onder gegaan. Ik denk dat dit schip op de vlucht was.’

De sloep met Balthasar was langsij gekomen en kwam als eerste bij het schip aan. Lucas zag hoe Charles de enterhaken het dek op slingerde. De anderen trokken hun sabel. Iedereen was stil. Vanaf hier zag hij niemand op het schip, maar Lucas was er niet gerust op.

Lucas zag hoe Balthasar als eerste de touwladder beklom, zijn zwaard tussen de tanden en een pistool in de broeksriem. Hij verdween over de reling. Snel daarna volgden er meer. Ze hadden dit al tientallen keren gedaan. Toch voelde dit keer anders, iedereen was gespannen.

Niet lang daarna bonkte de sloep van Lucas tegen het wrak aan. Met trillende handen gooide hij zijn enterhaak naar boven en klom omhoog. Met getrokken sabel stapte hij over de reling. Gespannen keek hij het dek rond. Naast hem was een reling weggeslagen, overduidelijk niet door de storm. Op de plek van de mast stond alleen nog een manshoge paal, splinters zo groot als armen lagen verspreid over het dek en het stuurwiel lag in meerdere stukken ertussen. Van de kratten en tonnen die op het dek vastgesjord waren geweest, was niets meer te zien. De kajuit leek nog in redelijke staat. De deur naar de kapiteinshut stond op een kier. Een breed spoor van donkerrood bloed liep naar binnen. Een rilling liep over Lucas’ rug. Het was muisstil. Alleen het ruisen van de

wind en klotsen van de zee waren te horen. Iets voelde hier verschrikkelijk verkeerd, alsof de doden om hem heen cirkelden.

‘Kapitein,’ zei Charles, ‘we hebben wonder boven wonder een aantal overlevenden en een paar kratten gevonden. De mannen zijn er slecht aan toe. In de kratten zat nog wat zijde, maar niet veel.’

‘Haal alle overlevenden aan dek en breng wat je nog meer vindt terug naar ons schip. Iets is beter dan niets.’ Lucas voelde de trilling in zijn stem. Hij hoopte maar dat zijn bootsman het niet zou merken.

Charles keerde hem de rug toe om terug het schip in te gaan. Haastig greep Lucas zijn arm beet. ‘Wees voorzichtig, Charles. Controleer nog een keer of ze geen wapens hebben. Ik vertrouw het niet.’

Lucas liep verder het dek op. Achter hem was de rest van zijn mannen ook het schip op geklommen. Vanuit de kajuit kwam beweging. Balthasar kwam haastig naar hem toe gelopen.

‘Kap’tein, ik heb iets wat je moet zien. Nu.’

‘Wat?’

‘Dit is niet de plek.’ Hij gebaarde met zijn hoofd naar de mannen die om hen heen stonden. ‘Kom nou maar gewoon mee, je ziet het vanzelf.’

Hij liep samen met Balthasar naar de achterkant van het schip. Bruut deed Balthasar de deur open, het zonlicht viel naar binnen. De donkerrode, bijna bruine streep bloed liep helemaal door naar achteren. Balthasar liep naar de hoek waar Anthony en Fei stonden. Ze hielden hun pistolen op de grond gericht. Langzaam liet Lucas zijn blik over de rest van de ruimte gaan. In de achtersteven zaten gaten van kanonskogels. Het bureau was aan puin geschoten en de stoel die ervoor stond had nog maar drie poten over. Tegen de eikenhouten boekenkast lag een bleke man. Op zijn hoofd zat een grote snee en de boeken om hem heen waren bedekt met bloedspetters. Hij leek hier al enige tijd te wachten op zijn einde.

‘Hij leeft nog. Maar net,’ zei Balthasar. ‘Dat is mooi, kunnen we hem misschien vragen waar hij dit vandaan heeft.’ De hand van Balthasar ging naar zijn binnenzak. Daaruit haalde hij een klein boekje.

‘Anthony, Fei, ga buiten bij de deur staan en zorg dat er niemand zomaar binnenkomt,’ vervolgde Balthasar, terwijl hij ook zijn pistool pakte en de plek van de twee mannen innam. Met zijn ogen nog op de halfdode man gericht stak hij zijn hand uit naar Lucas en gaf hem het boekje.

‘Waarom zou een kapitein, omringd door allemaal oude boeken, nou juist dit boek in zijn handen houden?’ vroeg hij.

‘Omdat het belangrijk is,’ antwoordde Lucas langzaam.

Hij liet het boek bedachtzaam door zijn handen glijden, zijn vingers streelden de kaft. Nieuwsgierig bekeek hij het. Het was een oud, versleten boek zonder opsmuk. De rug hing los en de kaft was vervaagd. Erop stond in sierlijke letters alleen een titel: *Verslag van de reizen van Rodrigo Varon*. Hij kon zijn ogen niet geloven, zijn handen begonnen weer te trillen. Instinctief kneep hij het boek vast. Een wervelwind aan emoties ging door zijn hoofd heen. Was dit echt? Waren zijn ouders dan écht de schat op het spoor geweest? Wie was die man en hoe had hij dit boek kunnen vinden? Bestond de schat en kon hij misschien toch zelf afmaken wat zijn ouders begonnen waren? Kon hij zo eindelijk een normaal leven leiden?

Vragend keek hij Balthasar aan. ‘Is... is dit echt? Is dit echt het logboek van Rodrigo?’

‘Het lijkt erop, kap’tein,’ antwoordde Balthasar. ‘Dat is toch een van die mannen over wie je het altijd hebt?’

‘Een van die mannen? Als dit boek echt is dan is dit het logboek van Rodrigo Varon, kapitein van de Nina.’ Hij pauzeerde even. ‘De laatste kapitein van de Nina.’

Lucas bekeek het boek nog een keer aandachtig. Het leek echt. Vol ongeloof sloeg hij het boek open en begon te bladeren. Hij las hardop een bladzijde voor:

*‘Vandaag voer een kleine karveel uit Spanje de haven hier in Santo Domingo in. Een klein schip met een bijzondere lading aan boord: Beatriz de Bobadilla, vertrouweling van koningin Isabella. Ze had orders direct van de koningin. Een grote eer dat de koningin mij speciaal voor deze missie heeft uitgekozen. We varen morgen uit, naar de Parelkust, naar Cubagua. Daar mag pas de andere verzegelde envelop geopend worden. We hebben een deel van de lading overgenomen. Voor de bemanning en de rest moet het op een normale handelsreis lijken. Niemand mag het echte doel weten.
R.V., 9 april 1501’*

De oude bladzijdes kraakten terwijl hij ze omsloeg. Lucas pakte de wankelende stoel en ging – nog steeds volledig overdonderd – zitten. Hoelang was hij wel niet op zoek geweest naar een aanwijzing, hoe klein ook? Om dan na al die tijd eindelijk iets te vinden wat hem mogelijk dichterbij de schat kon brengen was onwerkelijk. Het was niet te geloven, was dit echt? Hadden zijn ouders dit geweten? De Nina was aan haar laatste reis begonnen, Columbus had Koningin Isabella toch weten te overtuigen. Ze hadden geweten waar ze moesten beginnen met zoeken, dacht Lucas. Snel las hij verder.

‘De reis naar de Parelkust verliep traag, we hebben flink om moeten varen. Fikse stormen teisterden dit deel van de wereld. Gelukkig hebben we slechts een handvol bemanning verloren. Een paar, onder wie ik, hadden last van scheurbuik, maar zijn nu weer opgeknapt. Na aankomst

op Cubagua konden we weer verse groente en fruit inslaan. Ik weet niet waarom, maar het lijkt alsof de mannen daar altijd van opknappen. Ik heb daar de envelop opengemaakt, maar weet niet goed wat ik ervan moet denken. Isabella en Columbus willen dat we op zoek gaan naar een oude schat van de Mexicas. Niemand weet waar die is of waar we precies naar zoeken. Columbus vermoedt dat hij ergens ten oosten van Cubagua te vinden is. Ik weet nog niet hoe ik het Alfredo moet vertellen.

R.V., 20 april 1501'

‘Dit is het, Balthasar. Dit is het echt. Varon was in opdracht van Columbus en koningin Isabella op zoek naar de Schat der Eeuwen. Ze waren hem op het spoor!’ zei Lucas opgewonden.

‘Dit zegt nog niets, kap’tein. Ja, ze waren op zoek. Maar ze hebben hem niet gevonden en aangezien jij het logboek nu in handen hebt, zal het vast niet goed met ze zijn afgelopen. Ik weet het niet, kap’tein. Stel dat we weten waar het begint, waar de oorsprong is. Dan nog moeten we de rest van het raadsel zien te ontrafelen en wie zegt dat er niet nog een ander raadsel daarna komt? En daarna? Varon zegt het zelf: “Niemand weet waar die is of waar we precies naar zoeken.”’

‘We moeten dit doen, Balthasar. Ik weet gewoon dat dit de sleutel is tot de schat,’ zei Lucas. ‘We gaan de schat vinden, echt.’ Lucas keek naar het boek in zijn handen en zei zacht: ‘We moeten de schat vinden.’

‘Geef terug,’ zei een zwakke stem.

Lucas keek op. De gewonde kapitein was bij kennis. Hij deed het logboek zorgvuldig dicht. Balthasar hield nog steeds zijn pistool op de man gericht.

‘Ik denk dat ik hem voorlopig even houd,’ zei Lucas en hij deed het logboek in zijn zak. Voor het eerst bekeek Lucas de man eens echt goed. Het boek had al zijn aandacht opgeslokt. De man was er slecht aan

toe. Logisch, hij was bleek, uitgedroogd, had enorm veel bloed verloren en waarschijnlijk al een paar dagen niets gegeten.

‘Hoe kom je hieraan?’

‘Gevonden,’ antwoordde de man kortaf. Hij hoestte en zijn gezicht vertrok van de pijn.

De man had zijn ogen tot spleetjes geknepen vanwege het felle licht. Vreemd, dacht Lucas. Die ogen. Volgens mij heb ik die eerder gezien. Dat kan niet. Hij schudde zijn hoofd en keerde weer terug in het nu.

‘Het moet een bijzonder boek zijn, als je precies dit boek vasthoudt in de situatie waarin je je nu bevindt. Wat weet je hiervan?’

‘Waarom zou ik jou dat vertellen?’ zei hij met een grimmige blik in zijn ogen.

‘Goed, jij je zin.’ Lucas probeerde het op een andere manier.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Slecht weer,’ antwoordde hij kortaf.

Lucas schudde zijn hoofd. ‘Dat zal niet het enige geweest zijn. Er zitten kogelgaten in je achtersteven. Volgens mij was je op de vlucht en waarvoor het ook was, het was een minder goed alternatief dan de storm in varen.’

De man bleef stil liggen. Hij keek de twee piraten alleen maar aan.

‘Ik denk niet dat hij gaat meewerken, kap’tein,’ zei Balthasar.

‘Zal ik hem maar uit zijn lijden verlossen?’

‘Nee, niet als we hem kunnen helpen. Laat de dokter komen,’ zei Lucas.

‘Kap’tein, dat meen je niet? Hij is niet meer te helpen, wil niet meewerken en dan wil jij hem nog proberen te redden? Kom op, laten we

dan het logboek meenemen en hem en zijn mannen hier laten. Misschien dat iemand anders hem wel uit zijn lijden verlost.'

'Kapitein Tasman,' er werd op de deur gebonsd, 'mijn excuses, maar we hebben alle lading ingeladen. Wat wilt u dat we met de gewonden doen?'

Lucas hield zijn ogen gericht op de zwakke man in de hoek van de kajuit. Heel even dacht hij dat hij een fonkeling in de ogen van de man zag. Hij luisterde in ieder geval aandachtig mee.

'Houd de gewonden nog maar even hier, Charles, en breng de lading alvast naar het schip.'

'Tasman, misschien zijn we op de verkeerde voet begonnen,' zei de man op een vriendelijkere toon. Hij hoestte hevig. 'Laten we beginnen met een introductie. Mijn naam is Diego Ortiz, kapitein van de Verdoemenis.' Hij tilde zijn trillende hand een klein beetje op. 'Welkom aan boord.'

Lucas wenkte naar Balthasar. 'Stop dat pistool weg, Balthasar, dit is niet ons schip. Kapitein Ortiz heeft gelijk. Waar zijn onze manieren? Geef de man wat te drinken.'

Heel even vertrok de mond van Balthasar, alsof hij iets wilde zeggen, maar hij schudde slechts zijn hoofd. Hij liet zijn pistool zakken en pakte zijn waterfles. Met een zwakke hand pakte de gewonde man hem aan. Zijn uitgedroogde lippen waren aan elkaar geplakt door het zout. Gretig zette hij de fles aan zijn mond. Het water stroomde langs zijn lippen, zo gulzig dronk hij.

'Mijn naam is Lucas Tasman, kapitein van de Zwarte Mamba.'

De man liet de fles zakken.

'Ironische scheepsnaam trouwens, gezien je situatie. Wat is er gebeurd?' vroeg Lucas nogmaals.

Voor een man die zwaargewond in de hoek van zijn kajuit lag, keek Diego nog opvallend helder uit zijn ogen. Zijn lichaam was er slecht aan toe, maar zijn geest werkte nog wel.

‘Mijn partner besloot onze samenwerking abrupt te beëindigen. Hij nam een zakelijk conflict persoonlijk op en verbrak onze overeenkomst. We konden maar net ontsnappen. De enige manier om weg te komen was door een storm in te varen. Hij wilde mij dan wel te grazen nemen, maar niet als dat ten koste ging van zijn eigen welzijn,’ kreunde Diego zacht. ‘Toen we in de storm gevangen zaten, ging het al snel ging de verkeerde kant op. We verloren ons zeeanker en dreven richting land. Om onze huid te redden, of wat er nog van over was, gooiden we de ankers uit in de hoop dat deze ons genoeg konden afremmen. Het lijkt me duidelijk hoe succesvol dat is geweest.’ Diego had zichtbaar moeite om te spreken. Hij sprak zacht en tussen hoestbuien door. ‘Heb je nog anderen gezien op het schip?’ vroeg hij.

‘Een dozijn mannen, op het tussendek. Allemaal even slecht eraan toe. Ik heb mijn mannen opgedragen hen te helpen waar het kan, maar voorlopig blijven ze nog even op dit schip.’

Diego knikte.

‘Het moet een flink meningsverschil geweest zijn. Dat je partner zo ver ging om niet alleen jou, maar ook je mannen de dood in te willen jagen. Een belangrijk onderwerp?’

‘Ha, ja. Je zou verwachten dat je wat meer krediet hebt opgebouwd na al die jaren samen op pad. Blijkbaar niet als iemand doordraait. Lang geleden wisten we een schip te veroveren, aan boord waarvan we aanwijzingen vonden voor het bestaan van een fenomenale schat.’ Diego stopte met praten en begon te hoesten. Hij spuugde een klont bloed uit en ging door: ‘Een schat waarvan de legendes zeggen dat deze niet alleen bestaat uit goud, obsidiaan, jade en andere

kostbaarheden, maar dat er ook een voorwerp tussen zit met de macht om de elementen te beheersen.’

Lucas liet een stilte vallen, bedachtzaam op wat hij deze piraat zou vertellen. Hij stond op en liep wat heen en weer. Balthasar hoorde het gesprek tussen de twee zwijgend aan.

‘Waarom vertel je dit nu ineens wel? Net was je niet zo spraakzaam,’ vroeg Lucas.

‘Kijk naar me, ik ben er slecht aan toe. Mijn partner zit me waarschijnlijk nog achterna om af te maken waarmee hij begonnen is. Ik heb niet veel meer om voor te leven. Jij lijkt me een goed mens. Je weigerde mee te gaan in het advies van je collega en wilde zelfs een dokter voor me halen. Dat doen piraten niet. Als ik jou kan helpen de schat te vinden en mijn partner te stoppen, dan zou ik tevreden sterven.’

Diego pauzeerde even om Lucas op te nemen en op adem te komen. Lucas keek Diego vragend aan. ‘En aan jouw reactie te zien is dit niet de eerste keer dat je over de schat hoort, Tasman.’

‘Voor een man die praktisch dood is, ben je nog opvallend scherp, kapitein Ortiz. Het klopt dat dit niet de eerste keer is dat ik over deze schat hoor. Hoe kom je hieraan?’ Lucas klopte op zijn borst.

‘We zijn al lang op zoek naar de schat en wisten dat Columbus er ook naar op zoek was. Op een dag hoorden we geruchten over de laatste reis van de Nina en de ware reden dat niemand wist waar ze heen ging. Ik ben op onderzoek uitgegaan en heb het schip gevonden. Mijn partner bleef achter en zette zijn zoektocht ook door. Het zou niet voor het eerst zijn dat we een nutteloze aanwijzing zouden najagen. We hadden afgesproken om samen verder te gaan, als een van ons iets vond wat ons verder zou brengen. Daarom ben ik teruggevaren naar onze ontmoetingsplek. Daarbij zijn de wateren rondom de Nina ondiep, met

vele venijnige koraalriffen en rotsen en het zit er vol verraderlijke stromingen. Het was beter, en eerlijker, om later terug te keren.’

Diego nam opnieuw een pauze om op adem te komen. Balthasar bood nog een slok water aan.

‘Heb je niet iets sterkers?’ kuchte Diego.

Balthasar schudde zijn hoofd. ‘Alleen water.’

Diego haalde zijn schouders op en ging weer verder: ‘Eenmaal bij de ontmoetingsplek vertelde ik dit verhaal aan hem. Ik zag zijn blik veranderen, de hebzucht kwam naar boven. De waanzin. Hij trok zijn zwaard, beval zijn kwartiermeester om de deur te blokkeren en eiste het logboek op.’ Diego begon nu sneller te spreken. ‘Hij is gek geworden. Die oude man wil de schat voor zichzelf. Hij wil het juweel om wraak te nemen op de wereld. Hele dorpen wegvagen als de inwoners niet doen wat hij wil. Hij moet gestopt worden, Tasman. Hij was al gevaarlijk, maar nu is hij nog gek ook. De hele wereld is in gevaar als hij de schat vindt.’

Een kanonschot klonk: een signaal van de Zwarte Mamba.

Hendrik rende de kajuit binnen. ‘Zeilen aan de horizon, kapitein. We krijgen bezoek.’

‘Houd hem onder schot, Balthasar,’ zei Lucas.

Hij stond op en liep naar buiten met Hendrik op zijn hielen. Daar pakte hij zijn verrekijker en speurde de horizon af naar de zeilen.

‘Hoeveel masten heeft het schip?’ hoorde Lucas Diego vanuit de kajuit roepen, gevolgd door een onbedaarlijke hoestbui.

‘Drie.’

‘Wat voor schip is het?’

Een naar gevoel bekwam Lucas. Dit schip kende hij.

‘Vermoedelijk een galjoen. Hoge achterstevan, twee batterijen.’

‘Zijn er versieringen op de boeg?’

‘Moeilijk te zien vanaf deze afstand...’

‘Een vrouw en een tijger?’

‘Ja. Een vrouw en een tijger.’ Lucas mompelde: ‘De Waternimf.’

‘Wat zei je, kap’tein?’ vroeg Balthasar.

‘De Waternimf,’ zei Diego kalmjes vanuit de kajuit.

Lucas voelde zich niet goed worden. Hij pakte de deurlijst vast om maar te blijven staan. Zijn mond werd droog en zijn benen trilden. Hij zou dat schip uit duizenden herkennen, want het stond in zijn geheugen gegrift. Het machtige Spaanse galjoen kwam langzaam dichterbij, het voer op volle snelheid en het schuim spatte op rond zijn boeg. Het schip was jaren geleden gekaapt door Salvador Blas en sindsdien was het de schrik van de Caraïben. Maar weinig schepen die de confrontatie aangingen, dreven daarna nog.

‘Kap’tein? Gaat het?’ vroeg Balthasar.

‘Ik zei het toch, kapitein!’ zei Hendrik nerveus. ‘Ik zei het toch! We hadden hier nooit heen moeten gaan. Salvador Blas is niet iemand die je achter je aan wil hebben. Hij is de enige die de Nederlanders, Spanjaarden en Engelsen kan laten samenwerken. Tégen hem! Hij is wreed, kapitein. Mannen die met hem in aanraking gekomen zijn, vertellen het niet na. Ik heb gehoord dat hij in zijn eentje drie Spaanse galjoenen voor de kust van Havana heeft verslagen...’

‘Hendrik! Stop daarmee!’ bulderde Balthasar. ‘Kom hier en houd deze man onder schot. Als hij beweegt schiet je.’

Met een waas voor zijn ogen gleden Lucas op de grond. Salvador Blas. Dat was Salvador Blas. De moordenaar van zijn ouders. De man die zijn leven had weggenomen, die zijn toekomst onherstelbaar had kapotgemaakt.

‘Kap’tein.’ Balthasar knielde naast hem neer. ‘Kap’tein, sta op. Laat de mannen dit niet zien.’

Angstig keek Lucas zijn kwartiermeester aan. Met moeite wist hij zich te herpakken. Balthasar had gelijk. Ze mochten hem niet zo zien. Balthasar stak zijn hand uit naar Lucas en hielp hem overeind. Lucas knikte kort naar hem.

‘Anthony! Stuur een bericht naar Fei. Laat hem een koers naar Nassau uitzetten. We hebben geen tijd te verliezen.’ Lucas draaide zich snel om en zocht zijn bootsman. Die stond een stuk verderop bij de mannen van Diego. ‘Charles! Hoe staat het met het overbrengen van de lading? Kunnen we de gewonden nog meenemen?’

‘De lading is overgebracht, kapitein. De gewonden zijn er slecht aan toe. We kunnen niet iedereen in één keer meenemen. Niet als wij ook allemaal mee moeten.’

Snel dacht Lucas na. ‘Zet de beste roeiers in de sloepen, laat ze de gewonden naar de Zwarte Mamba roeien en kom dan terug voor ons.’

‘Tasman,’ klonk het zwakjes uit de kajuit. ‘Kom hier.’

Lucas liep terug de kajuit in. ‘Ik neem aan dat dit jouw partner is?’

Een zwak knikje volgde. ‘Hij heeft de storm afgewacht en is ons daarna gaan zoeken. Jullie moeten gaan. Dan moet hij kiezen tussen jullie achternagaan of dit schip onderzoeken. Laat mijn mannen hier, laat mij hier. Daar is geen tijd voor,’ zei Diego. Net als de verzwakte man was Lucas bang. ‘Ga. Hij mag het logboek niet te pakken krijgen. Beloof me dat je de schat eerder vindt dan hij. Je moet hem stoppen. Hij mag dat juweel niet in bezit krijgen.’

Lucas knikte.

Binnen de kortste keren zaten ze allemaal in de sloepen terug naar de Zwarte Mamba. Kapitein Diego Ortiz bleef op zijn schip, wachtend op de dood.